

Sygn. akt II CSK 228/16

POSTANOWIENIE

Dnia 23 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z wniosku E. Spółki Akcyjnej
z siedzibą w G. Oddziału w K.
przy uczestnictwie P. B. , K. B. i Skarbu Państwa
- Starosty Powiatu K.
o stwierdzenie zasiedzenia,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 23 listopada 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 19 listopada 2015 r., sygn. akt II Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony - co należy podkreślić - wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c., nie zaś merytorycznej oceny skargi kasacyjnej. W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Pełnomocnik wnioskodawczyni E. spółki akcyjnej z siedzibą w G., Oddział w K. w skardze kasacyjnej wniesionej od postanowienia Sądu Okręgowego w K. z dnia 19 listopada 2015 r. wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparł na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.

Istotne zagadnienie prawne pełnomocnik wnioskodawczyni sprowadził do dwóch pytań. Pierwsze z nich nie dotyczyło jednak problemu o charakterze abstrakcyjnym, którego wyjaśnienie mogłoby przyczynić się do rozwoju jurysprudencji, lecz w istocie zawierało ocenę w zakresie zastosowania przepisu w konkretnych okolicznościach sprawy, a więc dotyczyło kwestii subsumpcyjnej. Sformułowane w ten sposób pytanie nie stanowiło podstawy do przyjęcia, że w sprawie wystąpiło istotne zagadnienie prawne, którego rozstrzygnięcie miałoby znaczenie dla oceny nie tylko tej konkretnej sprawy, ale i spraw podobnych. Drugie z pytań nie zostało natomiast poparte argumentacją, która świadczyłaby o możliwości przyjmowania różnej, opartej na argumentacji prawnej, interpretacji art. 382 k.p.c. W istocie był to pozór zagadnienia prawnego, skoro wniosek o przyjęcie skargi go rozpoznania w tej części zawiera powtórzenie

uzasadnienia zarzutu naruszenia art. 382 k.p.c., podniesionego w ramach podstawy kasacyjnej przewidzianej w art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.

Szczegółowa analiza skargi kasacyjnej prowadzi do wniosku, że skarga nie jest także oczywiście uzasadniona. Uzasadnienie „oczywistej zasadności” skargi nie zawierało bowiem argumentów przekonujących o tym, że zaskarżone orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć, albo że zostało wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).